

Гейл Еванс „Играй като мъж, побеждавай като жена“

Когато става дума за ролеви модели, имам късмет.

Израснала съм с убеждението, че една жена може да прави всичко, а това убеждение наследих от майка си.

На пръв поглед майка ми изглеждаше съвсем обикновена и с нищо невпечатляваща домакиня, която живее с грижите за дома и с кариерата на своя съпруг. Въпреки това тя неизменно излъчваше посланието, че жената е отговорна за собствения си живот и трябва да го изживее максимално пълноценно.

И моята майка успя да го направи. Дори докато се грижеше отлично за собственото си семейство, тя помагаше в отглеждането на практически осиновените по-малки от мен брат и сестра, взети от местен дом за младежи с девиантно поведение, преподаваше в Еврейския съюз на слепите и като шофьор доброволец на линейка на Червения кръст откарваше ветерани с физически и психични нарушения до местата за пикник и спорт.

През 1920 г., вече управител на верига магазини за шапки, майка ми се беше отказала от кариера в полза на брака си. Тя обаче никога не изостави своите интереси и вярата в себе си. През целия ми съзнателен живот ми е давала два типа напътствия: да бъда добра и почтена и да стана такава, каквато искам.

Взех съвета ѝ присърце. След като завърших образованието си през 1963 г., започнах успешна кариера в политиката, работейки в Конгреса на Съединените щати и в Белия дом. Когато обаче се омъжих, подобно на майка си и на повечето жени по онова време, изоставих собствената си работа заради кариерата на съпруга си. Преместихме се в Атланта, а след това в Съветския съюз.

След като се върнахме в Джорджия, където отгледах децата си, започнах да работя като независим консултант за международни компании, като се занимавах с проучвания и проекти в сферата на връзките с обществеността. През 1980 г. се присъединих към екипа на телевизия CNN, която тъкмо набираше сила.

Накрая получих възможност да създам първия централен отдел за ангажиране на участници в телевизионни предавания. Когато беше създадена CNN International, моите задължения обхванаха и нейните предавания. През 1987 г. станах вицепрезидент, а две години по-късно създадох CNN&Co. – първото телевизионно дискусийно шоу, което представяше жени, ангажирани с големите въпроси на деня, а не просто „женски работи“. След повишаването ми в длъжност старши вицепрезидент, станах един от създателите на Talk Back Live – първата интерактивна телевизионна новинарска програма, а през 1996 г. участвах и в създаването на Burden of Proof – първото ежедневно телевизионно дискусийно шоу на правна тематика.

Същевременно, точно като майка си, се опитвах да отделя време на околните. През 1997 г., годината, в която станах изпълнителен вицепрезидент на CNN, президентът Клинтън ме назначи в Комисията на приятелите на Белия дом. Понастоящем съм член на Комисията на 200-те,

Международния женски форум, Гражданския комитет към Съда за малолетни престъпници в Атланта, водила съм семинари по въпросите на пола и бизнеса във факултета по бизнес към университета „Емъри“, Атланта. Също така съм член на управителния съвет на няколко университета и неправителствени организации.

Наред с другото, имам дъщеря, две снахи и внучка и се надявам всички те да се чувстват толкова добре от факта, че са жени, колкото винаги сме се чувствали аз и моята майка.

Ако успеят да го постигнат, ще са щастливки. През последните две десетилетия съм срещала хиляди жени, които са ми казвали, че се чувстват безпомощни на работното си място, където мъжете обикновено диктуват правилата, а жените просто ги следват. Винаги съм се стремяла да дам на тези жени най-добрия съвет и винаги съм се надявала да срещна група жени, които няма да имат нужда от това, което имам да им кажа.

Веднъж бях поканена да се обърна към женската половина от студентите, завършили факултета по бизнес към университета „Харвард“. Мислех, че ако съществува място, където жените властват на работното място, то това ще е там.

Лъжех се. Жените от „Харвард“ бяха научили академичните си уроци добре и се бяха издигнали до високопоставени позиции, но се чувстваха изолирани. Те все така се оплакваха, че се чувстват безпомощни в ориентираните към мъжете работни места и не бяха сигурни как да се справят.

И така, реших да предам същината на моите разговори с майка ми, както и на онова, което съм дала на дъщеря си и на снахите си, като събера всичко в една книга и добавя към него есенцията от стотиците речи, изнесени от мен пред женска аудитория из цялата страна. Въпреки че телевизията е най-атрактивната медия в наше време, ми се струва, че най-подходящият начин за увековечаване на тази история е писаното слово. Лично за себе си вярвам, че съм израснала точно толкова, колкото съм успяла да взема от последната прочетена книга.

Това, което ми се иска да вземете от тази книга, е способността да работите в офис, където не ви се налага да казвате: „Днес не получих каквото заслужавам, защото съм жена и не знам как да играя играта“.

Най-голямото ми желание е един ден да елиминираме разговора за неравенството между жените и мъжете на работното място и, идвайки на работа като равни, единственото определящо да бъде как да си свършим добре работата.